

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/43/2015
Identifikačné číslo spisu:	7611010642
Dátum vydania rozhodnutia:	15.07.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7611010642.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obvineného S. C., pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 15. júla 2015 v Bratislave dovolanie obvineného S. C. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 2. júna 2014, sp. zn. 8To/38/2014, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného S. C. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 5T/157/2011, z 22. novembra 2013 bol obvinený S. C. (ďalej už len obvinený) uznaný za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. za použitia § 138 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 16. novembra 2010 v čase okolo 11.00 hod. v katastri obce Smižany, okres Spišská Nová Ves, v lokalite J. č. XXX, po predchádzajúcej hádke za prítomnosti Ing. N. I., S. J. a S. W., fyzicky napadol Ing. K. I. tak, že ho opakovane udrel vytyčovací geodetickou hliníkovou palicou do oblasti pravej a následne aj ľavej ruky, následkom čoho tento spadol na zem a tam ho ešte udrel aj do oblasti ľavého predkolenia.

Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej už len súd prvého stupňa) ho za to odsúdil podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov, ktorý mu podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený čo do výroku o vine a treste odvolanie, ktoré Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (ďalej už len odvolací súd) na verejnom zasadnutí konanom 2. júna 2014 uznesením, sp. zn. 8To/38/2014, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Súdu prvého stupňa bolo 12. mája 2015 doručené dovolanie obvineného, ktoré podal prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Tibora Hospúdku proti vyššie citovanému uzneseniu odvolacieho súdu.

Obvinený v dovolaní uplatnil dôvody dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. K oboom dôvodom spoločne argumentoval tým, že ohľadom skutku, ktorý sa stal 16. novembra 2010 na Košiarnom briežku v Spišskej Novej Vsi, boli súbežne vedené dve trestné konania, kde Okresná prokuratúra Prešov označila ako vinníka napadnutia poškodeného Ing. I., na ktorého podala aj obžalobu, zatiaľ čo Okresná prokuratúra Spišská Nová Ves obvinila jeho. Podľa obvineného nie je možné, aby ten istý orgán štátu dospel k diametrálne odlišným záverom a poukázal na to, že do úvahy pri rozhodovaní o vine treba brať vyjadrenia a výpovede (obžalovaných, poškodených a svedkov) z oboch konaní, a to z dôvodu, že výpovede údajného poškodeného a svedkov sú vo vzájomnom rozpore a v oboch konaniach boli menené a upravované. Porovnajúc obsahy výpovedí jednotlivých svedkov, ako aj údajného poškodeného, možno podľa obvineného skonštatovať ich rozporupnosť, navyše z ich výpovedí je zrejmé, že udalosť nimi popisovaná sa nikdy nestala. Títo pri svojich jednotlivých výpovediach v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní tohto trestného konania, ako aj v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, vypovedali tak odlišne a zmätočne, že na základe nich nie je možné brať ich výpovede za relevantné. Výpovede uvedených osôb nasvedčujú tomu, že neboli svedkami toho čo popisovali. Táto skutočnosť je podporená aj tým, že svedkovia sú bezpochyby zaujatými osobami vo vzťahu k údajnému poškodenému, ktorý bol v čase incidentu ich zamestnávateľom, resp. objednávateľom a je si len ťažko možné predstaviť situáciu, že by ako osoby závislé od poškodeného vypovedali proti nemu. Ich výpovede sú jednoducho „účelovo poskladané“.

Obvinený v dovolaní podotkol, že jediná osoba, ktorá vypovedala zhodne tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní, a tiež v konaní pred Okresným súdom Prešov, je on. Skutok, ktorý sa mal stať dňa 16. novembra 2010 popisoval a popisuje neustále rovnako, z čoho možno dôjsť k jedinému záveru, že popisované skutočnosti aj prežil.

Rozpory vo výpovediach svedkov, ako aj údajného poškodeného, boli podrobne popísané v podanom odvolaní, avšak odvolací súd sa s rozpormi vo výpovediach vo svojom rozhodnutí nevysporiadal. A to aj napriek tomu, že ide o rozpory, ktoré spochybňujú správnosť skutkových záverov. S poukázaním na vyššie uvedené rozpory vo výpovediach sa prejavili pochybnosti odôvodňujúce záver, že nie je jednoznačne a nepochybne preukázané, že obvinený spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu. Výsledky vykonaného dokazovania pred súdom nevyznievajú jednoznačne, nakoľko je nepochybne preukázaná ich rozporupnosť a nie je tu tak úplne ucelená reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodiť jasný a spoľahlivý záver, že práve obvinený spáchal žalovaný skutok. Aj keď bol obvinený podozrivý, že sa dopustil žalovaného trestného činu, nebolo to preukázané bez akýchkoľvek pochybností, preto sa mala uplatniť zásada v pochybnostiach v prospech obvineného (in dubio pro reo). Takýto postup súdu pritom nevyžaduje, aby bolo bez pochybností preukázané, že skutok nespáchal obvinený, stačí pochybnosť o tom, či práve obvinený skutok spáchal.

V prípade obvineného teda súdy porušili základné zásady trestného konania, a to zásadu zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností a zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného. Zásada zabezpečenia práva na obhajobu je priamo odvodená z dikcie čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je vyjadrením požiadavky zaručenia zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie. V rámci práva na obhajobu má teda obvinený právo požadovať, aby boli vyjasnené všetky okolnosti svedčiace v jeho prospech.

K porušeniu práva na obhajobu obvinený osobitne dodal, že toto právo bolo zo strany súdu porušené zásadným spôsobom tým, že súd odmietol vyjasniť okolnosti svedčiace v jeho prospech. Jednou z takýchto skutočností bolo zistenie vyplývajúce zo znaleckého posudku vypracovaného MUDr. Dušanom Hrubalom, ktorý je súčasťou spisu Okresného súdu Prešov, sp. zn. 1 Tv/3/2011, v ktorom znalec pripustil, že zranenia, ktoré utrpel obvinený neboli útočnými, ale obrannými. Súd tento záver nebral do úvahy. Obvinený v tejto súvislosti poukázal na judikát R 38/70, podľa ktorého pri hodnotení rozdielnych výpovedí svedka, ktorý o rozhodujúcich skutočnostiach vypovedal vždy inak, je súd vždy povinný všetky tieto výpovede prebrať a odôvodniť, prečo svoje rozhodnutie opiera len o niektorú z rozdielnych výpovedí.

V rámci konečného návrhu obvinený navrhol, aby dovolací súd „napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8To/38/2014-231, z 2. júna 2014 zrušil a prikázal súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.“

Súd prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania ostatným stranám trestného konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté spolu s upozornením, že sa môžu v súdom stanovenej lehote k dovolaniu obvineného vyjadriť.

Túto možnosť vyžil len prokurátor, ktorý vo svojom vyjadrení uviedol, že obvinený v dovolaní dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. náležite nezdôvodnil, pretože z obsahu jeho podania vyplýva, že v skutočnosti namietá správnosť zisteného skutkového stavu, nakoľko svoju vinu popiera. Vo svojom podaní obvinený v podstate zhodnotil skutkový stav a jeho obhajobné argumenty, ktoré produkoval počas celého konania, s ktorými sa už v plnom rozsahu vysporiadali oba vo veci konajúce súdy. Ani ďalšia namietaná skutočnosť spočívajúca v nevykonaní ďalších dôkazov odvolacím súdom svedčiacich v prospech obvineného nemá opodstatnenie v dovolacom dôvode uvedenom v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku. Na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky potrebné dôkazy majúce význam pre rozhodnutie o vine a treste a súdom boli vyhodnotené v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pričom prvostupňový súd na základe týchto zistení dospel ku správnym skutkovým a právnym záverom.

Z týchto dôvodov prokurátor označil dovolanie za nedôvodné. Doplnil, že dovolaním nie je možné primárne napádať skutkové okolnosti prípadu, keďže dovolací súd je viazaný zistením skutkového stavu veci, ako ho zistil a ustálil okresný súd. Dovolanie nie je prostriedkom na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť, nakoľko nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Tr. por.

Spisový materiál spolu s dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky riadne predložený na rozhodnutie 22. júna 2015.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom splnomocneného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej už len dovolací súd) úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ust. § 385 ods. 1 Tr. por. *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Ako prvý v poradí obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Z dikcie citovaného § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

Určujúcou v tomto smere bude rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Napr. v uznesení zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2Tdo 30/2011, (publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR číslo 6/2012 pod poradovým číslom 120) Najvyšší súd Slovenskej republiky judikoval, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 208 ods. 1 a § 274 ods. 1 Tr. por.). Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

V posudzovanej trestnej veci bol obvinený stíhaný a odsúdený za prečin, nešlo teda o prípad povinnej obhajoby. Napriek tomu obvinený využil svoje právo a ešte v prípravnom konaní si zvolil za obhajkyňu advokátku JUDr. Ľubomíru Bašistovú Virovú. Zo spisového materiálu vyplýva, že splnomocnená obhajkyňa pristupovala k obhajobe obvineného aktívne, zúčastňovala sa jednotlivých úkonov trestného konania a dohliadala na uplatňovanie jeho práv. Sám obvinený v priebehu súdneho konania využíval možnosť aktívnej osobnej obhajoby, najmä sa vyjadroval ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kládli za vinu, k dôkazom o nich, robil návrhy, podával žiadosti, vypočúval svedkov, ktorých sám alebo prostredníctvom obhajcu navrhol a kládol im otázky. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvineného na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý. V tomto smere dovolací súd pochybenia nezistil.

Vzhľadom na tieto skutočnosti dovolací súd konštatuje, že v trestnej veci obvineného k porušeniu jeho práva na obhajobu nedošlo, toľž nie k jeho porušeniu zásadným spôsobom, ako to predpokladá uplatnený dovolací dôvod.

Ako druhý v poradí obvinený uplatnil dôvod dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod. i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák. Toto ustanovenie sa vzťahuje aj na nesprávne použitie iných právnych predpisov než Trestného zákona, napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, zákona o konkurze a reštrukturalizácii a pod., pokiaľ tieto majú priamy vzťah k právnej kvalifikácii skutku.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je potrebné ďalej uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu, ktorý je nevyhnutný pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej praxe ustálil (pozri vyššie cit. rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR číslo 6/2012 pod poradovým číslom 120), že ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Námietky obvineného k obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov a námietky k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, svojim obsahom nenapĺňajú nielen dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ale ani žiaden

iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd zámerne prevzal do odôvodnenia svojho rozhodnutia celý obsah dovolacích námietok obvineného. Zo znenia týchto námietok je totiž evidentne zrejmé, že ide o námietky rýdzo skutkového charakteru, smerujúce jednak proti obsahu a rozsahu vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ale predovšetkým proti spôsobu, akým súdy oboch stupňov hodnotili dôkazy. Obvinený nimi v podstate spochybňuje súdmi ustálený skutkový stav a následne predostiera vlastnú verziu skutku založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov.

S predostretými námietkami teda obvinený stojí zjavne mimo uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Rovnaký záver platí aj čo sa týka uplatneného dovolacieho dôvodu podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., keďže dovolanie obvineného, ako na to správne vo vyjadrení poukázal prokurátor, nie je vecne zdôvodnené žiadnou chybou, vytýkanou rozhodnutiu alebo konaniu, ktorá by sa čo i len okrajovo dotýkala právneho posúdenia skutku.

Z prezentovaných záverov je teda zrejmé, že obvinený v dovolaní len formálne odkazuje na oba dovolacie dôvody, no v skutočnosti predostiera argumenty, ktoré svojim obsahom nenapĺňajú nielen dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por., ale ani žiaden iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por. O dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por. ide spravidla aj vtedy, ak obvinený v dovolaní v podstate len opakuje námietky uplatnené už skôr v konaní pred súdom prvého a druhého stupňa, s ktorými sa súdy oboch stupňov dostatočne a správne vyrovnali.

Vychádzajúc z týchto úvah a ustálenej rozhodovacej praxe dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej trestnej veci dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Tr. por. evidentne nie sú dané, preto dovolanie obvineného s použitím ust. § 382 písm. c) Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.